

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Obdo/101/2018
Identifikačné číslo spisu: 1307213171
Dátum vydania rozhodnutia: 30.12.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Prieceľová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:1307213171.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: EUREA, združenie, so sídlom Tupého 25/A, 831 01 Bratislava, IČO: 30 794 242, zast. advokátom Mgr. Vladimírom Šárnikom, so sídlom Rožňavská 2, 821 01 Bratislava, proti žalovanému Slovenská republika - Ministerstvo školstva, vedy, výskumu a športu Slovenskej republiky, so sídlom Stromová 2665/1, 813 30 Bratislava, IČO: 00 164 381, o vzájomnom návrhu žalovaného o zaplatenie 5.578,40 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 26Cb/123/2007, na dovolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2Cob/38/2017-1087 zo dňa 23. 01. 2018, takto

rozhodol:

- I. Dovolanie žalobcu o d m i e t a .
- II. Žalovaný m á n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava III ako súd prvej inštancie rozsudkom č. k. 26Cb/123/2007-902 zo dňa 21. 11. 2012 zamietol žalobu žalobcu o zaplatenie 41.456,68 eur (pôvodne 1.248.923,84 Sk) predstavujúcej nárok na preplatenie nenávratných finančných prostriedkov zo Zmluvy o poskytnutí nenávratného finančného príspevku č. SORO/JPD3-001/2005, uzavretej dňa 13. 01. 2006 (ďalej len „zmluva“). Súd súčasne žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému 5.578,40 eur spolu s 9 %-ným p. a. úrokom z omeškania od 19. 02. 2009 do zaplatenia, všetko do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku. Žalovanému náhradu trov konania nepriznal. Uznesením č. k. 26Cb/123/2007-925 zo dňa 21. 11. 2012 postupom podľa § 164 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) opravil dátum písomného vyhotovenia prvoinštančného rozsudku z 22. 11. 2012 na 21. 11. 2012.

2. Súd prvej inštancie tak rozhodol po tom, ako Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „Najvyšší súd SR“ alebo „najvyšší súd“) ako súd dovolací uznesením č. k. 5Obdo/5/2011-581 zo dňa 09. 04. 2011 na dovolanie žalobcu zrušil medzitýmny rozsudok prvoinštančného súdu č. k. 26Cb/123/2007-396 zo

dňa 14. 10. 2009, súčasne rozsudok Krajského súdu v Bratislave ako súdu odvolacieho č. k. 1Cob/400/2009-432 zo dňa 03. 06. 2010, v spojení s opravným uznesením č. k. 1Cob/400/2009-575 zo dňa 10. 01. 2011 a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Dôvodom zrušenia označených rozhodnutí bolo porušenie práva dovolateľa na spravodlivý proces v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práva a základných slobôd.

3. Z odôvodnenia prvoinštančného rozsudku vyplýva, že predmetom zmluvy bolo poskytnutie nenávratného finančného príspevku v sume pôvodne 1.498.000,-- Sk žalobcovi na realizáciu projektu „Seminár Manažment projektov a programov EÚ“ s tým, že finančné prostriedky sa poskytujú z príspevku z Európskeho sociálneho fondu a z príspevku zo štátneho rozpočtu (50/50). Žalobcom uplatnený nárok predstavuje nevyplatené platby v celkovej sume 41.456,68 eur (1.248.923,84 Sk). Neoddeliteľnou súčasťou zmluvy sú prílohy, vrátane prílohy č. 2, v ktorej je uvedený podrobný popis projektu. Žalobca tvrdil, že projekt realizoval. Žiadosťou o platbu č. 2 zo dňa 16. 10. 2006 požiadal o zaplatenie časti príspevku v sume 197.094,20 Sk a žiadosťou o platbu č. 3 zo dňa 15. 11. 2006 o zaplatenie príspevku v sume 169.080,-- Sk. Žalovaný žalobcu vyzval, aby doplnil žiadosť o platbu č. 2, nakoľko neobsahovala všetky náležitosti. Následne žalovaný žalobcovi zaplatil sumu 168.054,61 Sk a vyzval navrhovateľa na doplnenie ďalších žiadostí. Žalovaný vykonal opätovnú kontrolu a projekt bol vzhľadom na nedostatky týkajúce sa najmä personálnych výdavkov, odporúčený na kontrolu na mieste. Kontrola bola vykonaná v dňoch od 29. 04. 2008 do 09. 10. 2008 s prerušením a bola z nej spísaná „Správa z kontroly na mieste“ (č. l. 330 a nasl. spisu). Kontrolná skupina mala za preukázané, že zo strany žalobcu došlo k porušeniu právnych predpisov a navrhla odstúpenie od zmluvy, od ktorej žalovaný dňa 08. 12. 2008 aj odstúpil. Odstúpenie od zmluvy žalovaný žalobcovi doručil na pojednávaní dňa 18. 02. 2009 s tým, že žiadosti o platbu č. 3, 4, 5 a 6 preplatené nebudú. V odstúpení od zmluvy žalovaný na základe článku XII. bod 3 zmluvy vyzval konečného prijímateľa na vrátenie všetkých doteraz poskytnutých finančných prostriedkov formou žiadosti (č. l. 342 spisu).

4. Súd prvej inštancie mal za to, že zmluva uzatvorená medzi účastníkmi konania má charakter verejnoprávnej zmluvy a žalobca ako účastník zmluvného vzťahu sa nemôže dovolávať jej neplatnosti z dôvodu asymetrie v postavení zmluvných strán. Konštatoval, že sa účastníci v zmluve nedohodli, že ich záväzkový vzťah sa bude spravovať Obchodným zákonníkom a v preambule zmluvy je uvedené, že zmluvu je potrebné interpretovať a posudzovať s o zreteľom a v nadväznosti na právne predpisy tam uvedené. Žalobca v konaní tvrdil, že z jeho strany nedošlo ani k porušeniu Zákonníka práce, ktoré vyplývalo zo správy Inšpektorátu práce Bratislava zo dňa 06. 10. 2008. Súd vo vzťahu k tejto námietke konštatoval, že pracovná úloha dohodnutá v dohode o vykonaní práce musí byť vymezená individuálne a nie ako opakujúca sa činnosť. Dohodu o prácach vykonávaných mimo pracovného pomeru zamestnávateľ môže uzatvárať iba výnimočne pri jednorazových alebo nárazových prácach, ak ide o práce, ktoré nemôže zabezpečiť v pracovnom pomere, pretože ich výkon by bol neúčelný alebo nehospodárny. Prijímateľ nenávratného finančného príspevku je povinný v každom tomto prípade posúdiť naplnenie pojmových znakov diela podľa zákona č. 618/2003 Z. z. (autorský zákon). Pri úprave zmluvných vzťahov k obstarávanému dielu, ktoré spĺňa pojmové znaky diela, je prijímateľ povinný uzatvoriť so zhotoviteľom diela zmluvu o vytvorení diela, na ktorú sa primárne použijú ustanovenia §§ 631 až 643 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) upravujúce zmluvu o dielo a licenčnú zmluvu, na základe ktorej musí byť poskytnutá výhradná licencia. Súd prvej inštancie poukázal na ustanovenie § 8a ods. 1 písm. a/ zákona č. 330/1996 Zb. o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci, účinný od 01. 07. 2006, zrušený zákonom č. 124/2006 Z. z. a konštatoval, že žalobca zmluvné ujednanie porušil.

5. Žalovaný v konaní tvrdil, že žalobca porušil výzvu, na základe ktorej predkladal projekt, pretože výzva určovala ako oprávnené územie Bratislavský kraj, na území ktorého mali byť vykonávané aj aktivity pre cieľové skupiny z územia Bratislavského kraja. Rozhodujúcim činiteľom pri posudzovaní oprávnenosti cieľovej skupiny je adresa školy, na ktorej jednotliví študenti študujú. Žalobca však školil aj študenta z Trnavy, čiže v rozpore s výzvou. Uvedeným konaním žalobca porušil aj nariadenie Komisie európskych spoločenstiev č. 448/2004, konkrétne pravidlá oprávnenosti v závislosti od miesta.

6. Vo vzťahu k pojmu „splnenie“ súd prvej inštancie poukázal na základné pravidlo, podľa ktorého

záväzok zanikne, ak sa splní riadne a včas. Riadne vykonaný záväzok je taký, ktorý zodpovedá ustanoveniam ujednaným v zmluve. Obchodný zákonník nepovažuje za riadne splnenie záväzku splnenie vadné. Potvrďuje to aj všeobecná úprava splnenia záväzku v §§-och 324 až 343 Obchodného zákonníka (ďalej len „ObchZ“), ako aj osobitná úprava splnenia v rámci konkrétnej zmluvy. Ustanovenie § 324 ObchZ má kogentný charakter a platí aj v prípade splnenia záväzku zadefinovaného v zmluve. Pokiaľ absentuje zmluvná úprava o platení, vzniká nárok na zaplatenie až riadnym vykonaním splnenia záväzku. Súd poukázal na článok II. zmluvy, v ktorom je odkaz na prílohu č. 2 zmluvy, a to poskytnutie nenávratného finančného príspevku. Projekt, ktorý mali študenti vypracovať, bol prostriedkom na preukázanie, či boli naplnené ciele projektu zadefinované v prílohe č. 2 zmluvy. Podmienky a podrobnosti nároku na preplatenie finančných prostriedkov účastníci dohodli v článku II. body 5, 6, 7, 8, článku VII. bod 5, čl. VIII. bod 1 a v čl. XII. bod 1, 3 až 6 a v čl. XIV.

7. Žalobca v konaní namietal, že mu odstúpenie od zmluvy nebolo doručené, neboli splnené dôvody uvádzané v odstúpení a že podkladom pre odstúpenie od zmluvy bola správa z kontroly, ktorá sama osebe je ako dôkaz nepoužiteľná.

8. Súd prvej inštancie považoval odstúpenie od zmluvy za platné, žalobcovi bolo doručené cestou súdu na pojednávaní dňa 13. 02. 2009 (č. l. 428 spisu) a nejde len o založenie odstúpenia do spisu ako listiny. Poukázaním na ustanovenie § 344 ObchZ uviedol, že odstúpenie od zmluvy je dôsledkom porušenia zmluvnej povinnosti a podľa zásady zmluvnej povinnosti je prípustné, aby podmienky odstúpenia od zmluvy boli stanovené iba v prospech jednej zo strán alebo pre obe, ale s rozdielnymi podmienkami. Zmluva zánikom všetkých záväzkov, ktorými bola založená nezaniká, ne stráca platnosť, stráca iba svoju účinnosť. Preto dokiaľ zmluva existuje, je možné privodiť jej zánik aj v prípade, keď nie je k dispozícii titul zániku zmluvy. Účastníci konania sa dohodli na vrátení celého finančného príspevku aj v prípade, že by súd postupoval podľa zásady zakotvenej v § 351 ods. 2 ObchZ; žalobca by musel preukázať v akom rozsahu bolo poskytnuté plnenie prijaté druhou stranou. Žalovaný v priebehu konania podal vzájomný návrh, ktorým sa domáhal vrátenia preplatenej časti finančných prostriedkov vo výške 5.578,40 eur s 9 % úrokom z omeškania od 18. 02. 2009 v zmysle čl. XII. bod 1. zmluvy. Súd prvej inštancie zaviazal žalobcu na vrátenie sumy 5.578,40 eur spolu s 9 % úrokom z omeškania s tým, že dobu omeškania určil od 19. 02. 2009, t. j. odo dňa nasledujúceho po doručení výzvy na vrátenie finančných prostriedkov žalovaným žalobcovi na pojednávaní súdu dňa 18. 02. 2009.

9. Na odvolanie žalobcu, Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací, rozsudkom č. k. 2Cob/84/2013-1004, 2Cob/90/2015, 2Cob/91/2015, 2Cob/92/2015 zo dňa 26. 05. 2015, rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením, v časti výroku, ktorým žalobu zamietol, ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil (1. výrok rozsudku). Rovnako potvrdil výrok o trovách konania (3. výrok). V časti výroku, ktorým súd prvej inštancie žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému sumu 5.578,40 eur s príslušenstvom, odvolací súd rozsudok prvoinštančného súdu zmenil tak, že vzájomný návrh žalovaného zamietol (2. výrok). Štvrtým výrokom odvolací súd nepriznal žalovanému náhradu trov odvolacieho konania.

10. Odvolací súd konštatoval, že zmluva uzatvorená medzi účastníkmi konania má povahu súkromnoprávnej zmluvy s prvkami verejnoprávnymi, keďže uzatvorenie zmluvy na poskytnutie finančných prostriedkov predpokladá zákon o rozpočtových pravidlách a zmluva odkazuje na predpisy verejného práva. Vzhľadom na odkaz na predpisy verejného práva a záväzok žalobcu tieto rešpektovať, má zmluva aj povahu verejnoprávnu. Účastníci konania dojednali predmet svojich záväzkov dostatočne určito (záväzok žalovaného poskytnúť nenávratný finančný príspevok v súlade so zmluvnými podmienkami a záväzok prijímateľa prijať finančné prostriedky a realizovať projekt) a na ustanoveniach Obchodného zákonníka sa písomne dohodli. Preto nie je možné tvrdiť, že zmluva je nevyvážená a napádať ju pre prípadný rozpor s poctivým obchodným stykom, resp. s dobrými mravmi. Vo viacerých ustanoveniach zmluvy je zakotvené, že ide o finančné prostriedky vyplatené zo štátneho rozpočtu Slovenskej republiky (ďalej tiež „SR“), s čím je spojená zvýšená kontrola, ako aj zvýšená zodpovednosť za porušenie dohodnutých zmluvných podmienok oproti štandardným obchodným zmluvám. V prípade nepomenovanej zmluvy podľa § 269 ods. 2 ObchZ platí, že obsah vzniknutého vzťahu sa riadi jednak

zmluvou a jednak Obchodným zákonníkom ako zákonom špeciálnym a v tomto prípade aj predpismi verejného práva, upravujúcimi režim nakladania s o štátnymi finančnými prostriedkami. Odvolací súd nesúhlasil s odvolacou námietkou žalobcu, že súd prvej inštancie pochybil, keď na jednej strane posúdil zmluvu ako verejnoprávnú a na druhej strane aplikoval na odstúpenie Obchodný zákonník. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd dospel k záveru, že na odstúpenie od zmluvy je potrebné aplikovať príslušné ustanovenia Obchodného zákonníka, ktorého aplikácia bola účastníkmi dohodnutá. Poukázal na § 344 ObchZ, čl. XII. bod 1. zmluvy, z ktorého vyplýva, že odstúpenie od zmluvy predmetná zmluva ustanovuje, preto v prípade porušenia ktorejkoľvek povinnosti bol žalovaný oprávnený od zmluvy odstúpiť.

11. Pokiaľ ide o zmeňujúci výrok rozsudku odvolacieho súdu, tento zmenil rozsudok súdu prvej inštancie v časti, ktorou súd prvej inštancie uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť žalovanému sumu 5.578,40 eur s príslušenstvom tak, že vzájomný návrh žalovaného zamietol. Zo vzájomného návrhu zo dňa 24. 01. 2012 mal odvolací súd za zrejmé, že žalobca Slovenská republika - Ministerstvo školstva, vedy, výskumu a športu Slovenskej republiky sa domáha proti žalovanému EUREA, občianske združenie, zaplata 5.578,40 eur

s príslušenstvom titulom odstúpenia od zmluvy a povinnosti vrátiť všetky doteraz poskytnuté finančné prostriedky. Žalobca okrem iného namietal, že vzájomný návrh podal subjekt, ktorý nie je účastníkom konania, keďže v spore je žalované Ministerstvo školstva Slovenskej republiky (v ďalšom uvádzané už len ako v súčasnosti označované Ministerstvo školstva, vedy, výskumu a športu SR - pozn. dovolacieho súdu), ktoré má právnu subjektivitu a zmluvu uzatvorilo vo svojom mene. Z prednesu žalovaného odvolací súd zistil, že vzájomný návrh je podaný Slovenskou republikou - Ministerstvo školstva, vedy, výskumu a športu SR, pretože ide o finančné prostriedky zo štátneho rozpočtu a tieto ministerstvo iba spravuje a vo svojom mene ich vymáhať nemôže. Vzhľadom na uvedené odvolací súd dospel k záveru, že vzájomný návrh bol podaný subjektom, ktorý v konaní nie je aktívne legitimovaný a bez ďalšieho rozhodnutie v tejto časti zmenil tak, že vzájomný návrh zamietol. Výslovil názor, že aktívne legitimovaný na podanie vzájomného návrhu by bol iba žalovaný, t. j. Ministerstvo školstva, vedy, výskumu a športu SR a nie štát. Odvolací súd sa preto ďalej nezaoberal argumentáciou žalobcu, že podľa zmluvy sa v prípade porušenia platobnej disciplíny bude vrátenie vymáhať prostredníctvom správy finančnej kontroly. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 3 O. s. p. a žalovanému právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, keďže mu trovy nevznikli.

12. Na dovolanie žalobcu proti rozsudku odvolacieho súdu v časti výroku, ktorým potvrdil rozsudok prvoinštančného súdu v časti výroku o zamietnutí žaloby, súčasne na dovolanie žalovaného proti rozsudku odvolacieho súdu v časti výroku, ktorým zamietol vzájomný návrh žalovaného, rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací uznesením č. k. 4 Obdo 48/2015-1062 zo dňa 31. 01. 2017 tak, že dovolanie žalobcu ako neprípustné podľa § 447 písm. c/ Civilného sporového poriadku (ďalej len „C. s. p.“) odmietol (1. výrok), kým pre dôvodnosť dovolania žalovaného, rozsudok odvolacieho súdu v žalovaným napadnutej časti podľa § 449 ods. 1 C. s. p. zrušil a vec v tejto časti podľa § 450 C. s. p. vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie (2. výrok). Žalovanému priznal náhradu trov dovolacieho konania voči žalobcovi (3. výrok).

13. Dovolací súd vo vzťahu k dovolaniu žalovaného, poukázal na § 2 písm. a/, § 20 ods. 1, 2 zákona č. 523/2004 Z. z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy o poskytnutí nenávratného finančného príspevku č. SORO/JPD3-001/2005 zo dňa 13. 01. 2006, § 2 ods. 1, 2 zákona č. 278/1993 Z. z. o správe majetku štátu v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, § 18 ods. 1, § 21 OZ a § 21 ods. 4 veta prvá O. s. p., konštatoval, že pasívne legitimovaný v predmetnom konaní je štát, t. j. Slovenská republika a nie Ministerstvo školstva, vedy, výskumu a športu SR ako samostatný subjekt. Slovenská republika ako spôsobilý účastník konania je spôsobilá samostatne konať pred súdom len v spojitosti so štátnym orgánom, ktorého sa prejednávaná vec týka, v danom prípade Ministerstvo školstva, vedy, výskumu a športu SR. Dovolací súd ďalej konštatoval, že pokiaľ súdy (prvoinštančný, osobitne však odvolací) mali v konaní vo vzťahu k vzájomnému návrhu žalovaného pochybnosti ohľadom označenia žalovaného, mali

tento nedostatok považovať za chybné označenie účastníka konania, ktoré mohlo byť postupom ustanoveným v Občianskom súdnom poriadku včas odstránené. Preto pokiaľ odvolací súd vzájomný návrh žalovaného zamietol s odôvodnením, že tento bol podaný subjektom, ktorý na jeho podanie nebol aktívne legitimovaný, navyiac bez vysporiadania sa s vecnou námietkou žalovaného ohľadom tejto otázky, odňal žalovanému možnosť konania pred súdom, v dôsledku čoho zaťažil svoje konanie procesnou vadou podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.. S poukazom na uvedené dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu v časti, v ktorej vzájomný návrh žalovaného zamietol, zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie podľa § 449 ods. 1, § 450 C. s. p..

14. Odvolací súd, v ďalšom konaní viazaný právnym názorom dovolacieho súdu, dospel k záveru, že aktívne legitimovaný na podanie vzájomného návrhu, a teda aj pasívne legitimovaný subjektom v predmetnej veci je Slovenská republika - Ministerstvo školstva, vedy, výskumu a športu Slovenskej republiky, Stromová 1, 813 30 Bratislava, IČO: 00 164 381, tak ako sa správne označil žalovaný vo vzájomnom návrhu zo dňa 24. 01. 2012 (č. l. 783 až 786 spisu), prihladnuc tiež k tej skutočnosti, že Slovenská republika ako právnická osoba vlastní majetok a nakladá s ním prostredníctvom správcov majetku štátu v súlade so zákonom č. 278/1993 Z. z..

15. Vzhľadom na tú skutočnosť, že rozhodnutie súdu prvej inštancie v časti, v ktorej súd prvej inštancie zamietol žalobu o zaplatenie 41.456,68 eur s príslušenstvom je právoplatné, odvolací súd sa pri opätovnom prejednaní veci pohľadávkou žalobcu nezaoberal. Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo zrušené a vrátené na nové konanie dovolacím súdom iba v časti výroku, ktorým odvolací súd zamietol povinnosť žalobcu zaplatiť žalovanému sumu 5.578,40 eur s príslušenstvom. O tejto časti rozhodol v novom konaní rozsudkom č. k. 2Cob/38/2017-1087 zo dňa 23. 01. 2018 tak, že rozsudok súdu prvej inštancie č. k. 26Cb/123/2007-902 zo dňa 21. 11. 2012 v časti, v ktorej zaviazal žalobcu zaplatiť žalovanému 5.578,40 eur spolu s 9 %-ným úrokom z omeškania od 19. 02. 2009 do zaplatenia a v súvisiacom výroku o trovách konania, potvrdil. Odvolací súd súčasne rozhodol o povinnosti žalobcu zaplatiť žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu s tým, že o výške trov rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

16. Odvolací súd totožne ako súd dovolací poukázal na ustanovenie § 20 ods. 1, 2 veta prvá, § 2 písm. e/ zákona č. 523/2004 Z. z. a plne sa stotožnil so skutkovým záverom súdu prvej inštancie a s jeho právnym vyhodnotením ohľadne protinávrhu žalovaného na vrátenie uplatnenej pohľadávky vo výške 5.578,40 eur spolu s 9 %-ným úrokom z omeškania. Viazaný právnym názorom dovolacieho súdu, odvolací súd sa plne stotožnil so stanoviskom žalovaného, pokiaľ ide o jeho označenie pri podaní vzájomného návrhu, vo vzťahu ku ktorému poukázal na § 144 ObchZ, v zmysle ktorého účastník môže od zmluvy odstúpiť iba v prípadoch, ktoré ustanovuje zmluva alebo tento, alebo iný zákon. Poukázal ďalej na čl. XII. bod 1. zmluvy, z ktorého vyplýva, že predmetná zmluva odstúpenie od zmluvy ustanovuje, preto v prípade porušenia ktorejkoľvek povinnosti žalovaný bol oprávnený od zmluvy odstúpiť. Skutočnosť, že porušenie ktorejkoľvek povinnosti, na ktorú sa žalobca zaviazal, je predpokladom na odstúpenie od zmluvy, nemožno považovať za nevyvážené dojednanie v neprospech žalovaného vzhľadom na nakladanie so štátnymi finančnými prostriedkami a prostriedkami EÚ. Preto ak žalovaný odstúpil od zmluvy pre porušenie povinností dojednaných touto zmluvou, odstúpenie je potrebné považovať za platný právny úkon. Súd prvej inštancie dospel k správne záveru o platnom odstúpení od zmluvy pre porušenie povinnosti, ktoré v odôvodnení rozhodnutia podrobne uviedol. Poukazujúc na správnosť odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 2 C. s. p., odvolací súd na zdôraznenie jeho správnosti v časti porušenia zmluvy uviedol, že nedodržanie podmienok zmluvy, a teda porušenie zmluvných podmienok, vyplýva zo správy z kontroly na mieste vykonanej zamestnancami odboru pre oprávnenosť výdavkov ŠF - EU Ministerstva školstva SR. Odvolací súd súhlasil so žalobcom, že predmetnú správu je potrebné posudzovať ako dôkazný prostriedok a súd z nej môže vychádzať iba po stránke skutkovej. Žalobca v priebehu konania zistenia uvedené v správe nevyvrátil, snažil sa iba spochybníť samotnú správu a z jej zistení vyvodíť iné závery. Keďže podľa čl. XII. v spojení s čl. XIV. zmluvy žalovaný bol oprávnený odstúpiť od zmluvy v prípade porušenia ktorejkoľvek povinnosti žalobcom, nemôže sa žalobca brániť tým, že žalovaný mohol v prípade zistenia niektorých porušení

krátiť finančné prostriedky, a nie hneď odstupovať od zmluvy. Uzatvorením zmluvy si musel byť žalobca vedomý dôsledkov prípadného porušenia zmluvy.

17. Odvolací súd sa nestotožnil s odvolacou námietkou žalobcu, že žalovaný odstúpil od zmluvy v čase, keď sám bol v omeškaní s plnením svojho záväzku realizovať platby. Žalovaný bol povinný realizovať platby až po tom, čo žalobca predložil kompletnú žiadosť o platbu a bolo rozhodnuté o oprávnenosti výdavkov. Keďže podľa žalovaného žiadosti o platbu neboli kompletné a v prípade žiadosti o platbu č. 3 prebiehala kontrola, žalovaný nemohol rozhodnúť o oprávnenosti výdavkov a platbu realizovať. Podmienky vyplatenia platieb sú upravené v čl. VII. zmluvy s tým, že prevod nenávratného finančného príspevku zabezpečí poskytovateľ do 90 dní od vzniku nároku na vyplatenie platby. Vzhľadom na uvedené odvolací súd konštatoval, že žalovaný sa do omeškania so zaplatením platieb nedostal.

18. Odvolací súd sa nestotožnil ani s odvolacou námietkou žalobcu spočívajúcou v tvrdení, že žalovaný odstúpil od zmluvy v čase, keď už zmluva neexistovala. Poukázaním na čl. XV. bod 4. zmluvy uviedol, že v čase odstúpenia od zmluvy neboli preplatené všetky platby, preto existovali práva a záväzky zo zmluvy, t. j. zmluva existovala. Pokiaľ ide o výhradu žalobcu, že odstúpenie od zmluvy mu nebolo riadne doručené, odvolací súd uviedol, že doručením odstúpenia na pojednávaní priamo žalobcovi, došlo k odstúpeniu od zmluvy v súlade s čl. XIV. bod 4 zmluvy.

19. Odvolací súd v ďalšom poukázal na § 351 ods. 1 ObchZ, podľa ktorého odstúpením od zmluvy zanikajú všetky práva a povinnosti strán zo zmluvy, zdôraznil však, že odstúpenie zo zmluvy sa nedotýka nároku na náhradu škody vzniknutej porušením zmluvy. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že hlavným dôvodom odstúpenia bolo to, že žalobca nenazval projekt takým spôsobom, ako sa v popise projektu zaviazal. V celkovom ciele projektu je uvedené, že je potrebné zlepšiť vedomosti a zručnosti študentov vysokých škôl v oblasti programu EÚ, ich poznanie a hlavne bližšie oboznámenie sa s nimi prostredníctvom spracovania žiadostí k vybratej výzve. Študenti si mali vybrať program EÚ a k nemu príslušnú výzvu, nemuselo sa jednať o aktuálne výzvy. Za nedôvodnú odvolací súd vyhodnotil námietku žalobcu, že v roku 2006 sa vyhlasovanie výziev zastavilo, študenti mohli realizovať výzvy vyhlásené už skôr. Súd sa nestotožnil ani s argumentáciou žalobcu, že z objektívnych príčin nebolo možné vypracovať projekty v rámci EÚ, keď neexistovali vhodné výzvy. Namiesto toho, aby študenti končili predmety bez záverečnej práce, končili ho projektom, ktorý nebol orientovaný na výzvy EÚ. V prípade objektívnych príčin nemožnosti plnenia cieľov mal a mohol žalobca požiadať žalovaného o zmenu zmluvy. Odvolací súd súhlasil s názorom súdu prvej inštancie, že žalobca nesplnil celkový cieľ projektu podľa prílohy č. 2 zmluvy. Keďže na platnosť odstúpenia od zmluvy stačí vymieniť jeden dôvod, odvolací súd súhlasne so súdom prvej inštancie konštatoval, že nenaplnenie predmetu zmluvy je taký dôvod, ktorý žalovaného oprávňoval na odstúpenie a došlo k porušeniu kogentného ustanovenia § 324 ObchZ. Odvolací súd poukázal aj na tú skutočnosť, že ani pravidelné zasielanie monitorovacích správ, z ktorých je zrejmé, na akých projektoch študenti pracovali a ktoré žalovaný vyhodnocoval bez pripomienok, nie je predpokladom na to, aby bolo možné vyvodit' právny záver, že projekt bol realizovaný v súlade so zmluvou. Odsúhlasenie a nenamietanie monitorovacích správ nemožno chápať ako odsúhlasenie účelu zmluvy popísaného v prílohe č. 2 zmluvy. Z vyššie uvedených dôvodov, ako aj poukázaním na čl. XV. bod 8. zmluvy, v ktorom sa účastníci dohodli na písomnej forme zmeny zmluvy, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v časti, v ktorej zaviazal žalobcu na vrátenie finančných prostriedkov v sume 5.578,40 eur spolu s 9 %-ným úrokom z omeškania od 19. 02. 2009 žalovanému, ako vecne správne potvrdil. O trovách odvolacieho konania súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 a § 255 C. s. p. a žalobcu zaviazal nahradiť trovy odvolacieho konania žalovanému v celom rozsahu.

20. Rozsudok odvolacieho súdu nadobudol právoplatnosť dňa 05. 03. 2018.

21. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal v zákonom stanovenej lehote dovolanie žalobca (v prílohe mailovej správy zo dňa 02. 05. 2018 na č. l. 1104 - 1106, doplnené podaním doručeným súdu osobne

dňa 10. 05. 2018 (na č. l. 1108 - 1110), prípustnosť ktorého odôvodnil ustanoveniami podľa § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ C. s. p.. Dovolaciemu súdu navrhol, aby rozsudok odvolacieho súdu č. k. 2Cob/38/2017-1087 zo dňa 23. 01. 2018 zrušil, prípadne zmenil tak, že vzájomný návrh žalovaného zamietne.

22. Žalobca v dovolaní namietol nesprávne posúdenie otázky aktívnej legitímácie Slovenskej republiky - Ministerstvo školstva, vedy, výskumu a športu SR, odvolacím súdom, tvrdiac, že SR nie je aktívne vecne legitimovaná na vymáhanie vo vzájomnom návrhu špecifikovaných finančných prostriedkov, a teda ani na podanie vzájomného návrhu o zaplatenie 5.578,40 eur s príslušenstvom. Poukázaním na § 2 písm. e/, § 20 ods. 5,

§ 21 ods. 1 a 4 zákona č. 523/2004 Z. z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy, je podľa žalobcu účastníkom v danom spore Ministerstvo školstva, vedy, výskumu a športu SR, nie Slovenská republika, konajúca prostredníctvom ministerstva, preto vzájomný návrh mohlo podať len ministerstvo, a teda v súlade s dispozíciou zásadou v žalobe vedome a zámerne označil ako žalovaného Ministerstvo školstva SR (dnes Ministerstvo školstva, vedy, výskumu a športu SR), nie štát.

23. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. žalobca odvolaciemu súdu vytkol, že sa odchyľil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ktorú ale nekonkretizoval. V tejto súvislosti dôvodil, že jeho vedomosti o ustálenej rozhodovacej praxi dovolacieho súdu nemôžu byť úplné z dôvodu, že Najvyšší súd SR nemá efektívny verejne dostupný informačný systém (webové rozhranie) na vyhľadávanie v rozhodnutiach, ktoré navyiac nie sú na webstránke Najvyššieho súdu SR zverejnené všetky.

24. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. žalobca tvrdí, že otázka aktívnej legitímácie SR na vymáhanie vrátenia finančných prostriedkov poskytnutých z rozpočtu EÚ prostredníctvom slovenskej rozpočtovej organizácie ako platobného orgánu, nebola konštantnou judikatúrou dovolacieho súdu, vyriešená. Ako právnu otázku sformuloval „Je Slovenská republika aktívne legitimovaná na vymáhanie vrátenia finančných prostriedkov poskytnutých z rozpočtu Európskej únie prostredníctvom slovenskej rozpočtovej organizácie ako platobného orgánu štátneho orgánu?“

25. K dovolaniu žalobcu sa písomne vyjadril žalovaný (písomným podaním zo dňa 12. 07. 2018 na č. l. 1120 - 1130), ktorý navrhol dovolanie žalobcu podľa § 447 písm. c/ a f/ odmietnuť, alternatívne podľa § 448 C. s. p. ako nedôvodné zamietnuť.

26. Vyjadrenie žalovaného súd prvej inštancie zaslal žalobcovi (č. l. 1132 a nasl.).

27. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.) po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 veta pred bodkočiarkou C. s. p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je potrebné odmietnuť.

28. Podľa § 470 ods. 1 C. s. p., ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti (1. júla 2016).

29. V danom prípade bolo konanie o žalobe žalobcu o zaplatenie 12.154,76 eur (pôvodne 366.174,20 Sk), začaté pred 1. júlom 2016 (žaloba doručená prvoinštančnému súdu 10. 07. 2007 spisu). Rozsudok prvoinštančného súdu o zamietnutí žaloby žalobcu, súčasne o vyhovení vzájomnému návrhu žalovaného, bol vydaný dňa 22. 11. 2012, a teda ešte podľa Občianskeho súdneho poriadku. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací

po tom, ako dovolací súd uznesením č. k. 4 Obdo 48/2015-1062 dňa 31. 01. 2017 zrušil jeho predchádzajúci rozsudok (zo dňa 26. 05. 2015) v jeho zmeňujúcej časti (o zamietnutí vzájomného návrhu žalovaného) a vec mu v tejto časti vrátil na ďalšie konanie, opätovne rozhodol dňa 23. 01. 2018, a teda už podľa nového procesného kódexu a rovnako aj dovolanie žalobcu je podané už za účinnosti

Civilného sporového poriadku. Aj po zmene právnej úpravy dovolacieho konania, ktorú priniesol C. s. p. ako nový civilný procesný kódex v porovnaní s predchádzajúcou právnou úpravou v O. s. p., je potrebné dovolanie naďalej považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie.

30. V zmysle uvedeného, prihliadajúc na to, že úspešné uplatnenie dovolania je vždy nevyhnutne podmienené (primárnym) záverom dovolacieho súdu, že dovolanie je procesne prípustné a až následným (sekundárnym) záverom dovolacieho súdu, že tento opravný prostriedok je aj opodstatnený; sa dovolací súd v prvom rade zaoberal otázkou prípustnosti dovolania podaného žalobcom.

31. Podľa § 419 C. s. p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Uvedené znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p..

32. Dovolanie podľa § 421 ods. 1 C. s. p. je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo, alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ (§ 421 ods. 2 C. s. p.).

33. Podľa § 432 ods. 1, 2 C. s. p., dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

34. Dovolací súd je rozsahom dovolania viazaný (§ 439 C. s. p., okrem prípadov uvedených v písm. a/ až c/ citovaného ustanovenia). Rovnako je dovolací súd viazaný dovolacími dôvodmi (§ 440 C. s. p.). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní. Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ C. s. p., je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 C. s. p. v spojení s § 431 ods. 1 C. s. p. a § 432 ods. 1 C. s. p.). V dôsledku uvedenej viazanosti dovolacieho súdu dovolacím dôvodom, dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom (uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo/59/2017 z 08. 06. 2017).

35. V danom prípade žalobca v dovolaní namieta nesprávne právne posúdenie prejednávanej veci, ktoré malo závisieť od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p.), súčasne že pri riešení právnej otázky sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p.).

36. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 C. s. p., musí ísť o otázku právnú (teda nie o skutkovú otázku). Právnym posúdením veci je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnú normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (uznesenie NS SR sp. zn. 1 Cdo 222/2009 z 26. 02. 2010). Nesprávne právne posúdenie pritom môže byť dovolacím dôvodom len vtedy, ak bolo rozhodujúce pre výrok napadnutého rozhodnutia.

37. Argumenty žalobcu v dovolaní vo vzťahu § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p., za relevantné vymedzenie dovolacieho dôvodu v súlade s ust. § 432 ods. 1 a 2 C. s. p., považovať nemožno. Z tvrdení žalobcu je zrejmá v zásade jeho nespokojnosť s právnym posúdením otázky aktívnej vecnej legitímácie žalovaného na podanie vzájomného návrhu, pri riešení ktorej sa odvolací súd podľa názoru žalobcu odchyľil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

38. Vo vzťahu k pojmu „ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu“ je relevantné rozhodnutie občianskoprávneho kolégia NS SR sp. zn. 6Cdo/29/2017 zo dňa 24. 01. 2018, ktoré ho ako judikát prijalo pod č. R 71/2018 a ktorého právna veta znie:

„Do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 Civilného sporového poriadku treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikatúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované

v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulletin Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené v Zborníkoch najvyšších súdov č. I, II. a IV. vydaných ŠEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986.“ Zákon prípustnosť dovolania v ustanovení § 421 ods. 1 C.s.p. v písm. a/ a c/ viaže preto výlučne na rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako súdu dovolacieho, ktorú však žalobca ako dovolateľ vo svojom dovolaní nijako nekonkretizoval ani nešpecifikoval (neuviedol ani jedno rozhodnutie dovolacieho súdu, preto sa nemôže odvolávať na ním tvrdenú neúplnú databázu rozhodnutí dovolacieho súdu zverejnenú na webovom rozhraní NS SR, ktorá je napokon dostupná aj z iných zdrojov, než len na webovej stránke NS SR). Žalobca je pritom v dovolacom konaní zastúpený advokátom, a to v súlade s procesnou podmienkou povinného právneho zastúpenia dovolateľa v dovolacom konaní podľa § 429 C. s. p., zmyslom ktorého inštitútu je zabezpečiť, aby dovolanie malo všetky potrebné náležitosti vrátane uvedenia a konkretizovania dôvodu, pre ktorý sa rozhodnutie odvolacieho súdu napáda dovolaním, súčasne vytvoriť procesný filter pre zjavne neopodstatnené, resp. neprípustné dovolania, zároveň však aj predísť prípadným prietahom pri odstraňovaní neúplných, resp. vadných podaní. Dovolací súd nemôže namiesto dovolateľa vytvárať vlastnú právnu argumentáciu vyvodením z možnej nespokojnosti dovolateľa s rozhodnutím odvolacieho súdu. V takom prípade by totiž uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum priečiaci sa nielen koncepcii právnej úpravy dovolania v Civilnom sporovom poriadku, účelu ustanovenia § 421 ods. 1 C. s. p., ale aj princípu rovnosti zbraní a kontradiktórnosti konania, keďže jeho rozhodnutie by bolo založené na iných skutočnostiach, než ako boli tvrdené dovolateľom a ku ktorým mala možnosť vyjadriť sa protistrana vo svojom vyjadrení k dovolaniu.

39. Dovolateľ v dovolaní dôvodí prípustnosťou dovolania aj podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., podľa ktorého ustanovenia je dovolanie prípustné, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

40. Právnou otázkou, ktorá je rozhodujúca pre splnenie zákonnej podmienky prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 C. s. p., sa rozumie tak otázka hmotnoprávna, ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine a pod., ako aj otázka procesnoprávna, ktorej riešenie záviselo od aplikácie a interpretácie procesných ustanovení (k tomu aj 3Cdo/158/2017).

41. V prípadoch, kedy dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., je povinný v dovolaní výslovne uviesť právne posúdenie odvolacieho súdu, ktoré považuje za nesprávne, konkretizovať, ako mal odvolací súd právnu otázku správne vyriešiť a zároveň z obsahu dovolania musí jednoznačne vyplývať právna otázka, ktorá má byť predmetom dovolacieho prieskumu najvyšším súdom.

42. Vo vzťahu k označenému dovolaciemu dôvodu žalobca tvrdí, že otázka aktívnej legitímácie Slovenskej republiky na vymáhane vrátenia finančných prostriedkov poskytnutých z rozpočtu EÚ prostredníctvom slovenskej rozpočtovej organizácie ako platobného orgánu, nebola konštantnou

judikatúrou dovolacieho súdu, vyriešená. Dovolací súd však z obsahu s vecou súvisiaceho spisu zistil, že posúdeniu vecnej legitímácie žalovaného na podanie vzájomného návrhu sa venoval Najvyšší súd SR ako súd dovolací práve vo svojom zrušujúcom uznesení sp. zn. 4 Obdo 48/2015 z 31. 01. 2017 (č. l. 4062 - 1074), v ktorom ohľadne tejto otázky vyslovil právny názor (body 58 až 73), ktorý bol pre odvolací súd právne záväzný (a ktorým sa vo svojom novom rozhodnutí aj riadil). Dovolacia námietka žalobcu v uvedenom smere je preto nedôvodná.

43. Dovolací súd napokon vo vzťahu k možnosti súbežného uplatnenia prípustnosti dovolacích dôvodov podľa § 421 ods. 1 písm. a/ a b C. s. p. poukazuje na svoje predchádzajúce rozhodnutia (3 Cdo 27,28/2019, 6 Cdo 13/2017 a 6 Cdo 21/2017), v ktorých uviedol, že „...uplatnenie oboch dovolacích dôvodov naraz sa bez ďalšieho z logiky veci vylučuje - odvolací súd sa totiž nemôže odkloniť od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu za súčasnej existencie stavu, keď rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená“. Uvedeného názoru sa pridrižiava aj vec prerokováajúci senát najvyššieho súdu.

44. Vzhľadom na vyššie uvedené, keďže dovolací dôvod podľa § 432 ods. 1 C. s. p. uplatnený dovolateľom vo vzťahu k námietke o nesprávnom právnom posúdení veci, nie je vymedzený spôsobom predpokladaným v ustanovení § 432 ods. 2 C. s. p., dovolací súd dovolanie žalobcu podľa § 447 písm. f/ C. s. p. odmietol.

45. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.; § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C. s. p.). O výške náhrady trov konania žalovaného rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C. s. p).

46. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 veta druhá C. s. p. a § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. 05. 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.